

1) Τὸ μέρος τοῦ σώματος ὅπου γίνεται ἄρθρωσις δύο μερῶν, ὡς οἱ ὦμοι, οἱ ἀγκῶνες, τὰ δάκτυλα τῆς χειρός, τὰ ὀνόματα, τὰ σφυρὰ κτλ. κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀρμοὶ τοῦ κορμοῦ. Μοῦ πονοῦν οἱ ἄρμοι. Ἐχὼ πόνους 'ς τοὺς ἄρμούς. Μοῦ ἔπληκαν οἱ ἄρμοι τοῦ κορμοῦ μου (ἐκ κόπου ἢ ἐξ ἀσθενείας αἰσθάνομαι ἀδυναμίαν εἰς τὰς ἀρθρώσεις). Μουδιάζουν οἱ ἄρμοι μου. Ὁ ἄρμος τοῦ χειροῦ. Μοῦ πονοῦν ὅλοι οἱ ἄρμοι πολλὰ. Ἐν μοῦ ἔμεινεν ὁρμός γερός Κύπρ. Τοῦ κόψανε τὸ ἀγκυλο ἀπὸ τὸν ἄρμό Κέρκ. Ἐπισι ἀπ' τοῦ δέντρον κὶ τσάσι τοὺς ἄρμούς. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πονῶ τοὺς ὁρμούς μου Κύπρ. Πονῶ τὸν ὁρμόν τοῦ ποδοῦ μου αὐτόθ. Οἱ ὁρμοὶ τῶν ποδῶν μου μερμηκίζουν Κάρπ. || Φρ. Τὸν ἔκαμε ἄρμό 'ς ἄρμό (τὸν ἔφειρεν ἀνηλεῶς) Πελοπν. (Τριφυλ.) Ἀρμό κὶ ἀλάτι (ἐπὶ ὁμοερεῶς τιμωρίας) Πελοπν. (Λακων.) Ὁ διόλουλ νὰ κάτση τοὺς ὁρμούς σου! (ἀρὰ) Ρόδ. || Ἄσμι.

Σαράντα μέρες τὸν κρατῶν τὸν πεθαμένο ἀκέραιο κὶ ἀπ' τοῖς σαράντα κ' ὕστερα ἄρμούς ἀρμούς χωρίζει (διαλύεται κατὰ τὰς ἀρθρώσεις του) Ἡπ.

Μὲ τ' ὄχον μὲ τ' ἀλλοίμονο τὰ σωτικά μου γιῶσαν κὶ ὅπου 'χω ὁρμό καὶ κόκκαλο μοῦ τὸν ἐκαταλύσαν Νίσυρ.

Ἐλα κὶ ἄς τὸ παινέσουμε τοῦτο τὸ παλληκάρι ὁπῶχει πλάτες γι' ἄρματα κὶ ἄρμούς γιὰ τὸ λιθάρι καὶ χέρια γοργογύριστα νὰ ρίχνουν τὴ σαίττα (ἄρμοι γιὰ τὸ λιθάρι = ἰσχυραὶ ἀρθρώσεις τῶν βραχιόνων, ἥτοι ἰσχυροὶ βραχίονες πρὸς ἐκσφενδόνισιν λίθου εἰς τὸ ἀγώνισμα τῆς λιθοβολίας) ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 193. — Ποιήμ.

Καλύτερ' ἀπ' ἄρμό σ' ἄρμό νὰ μ' ἤθελαν συντρίψει παρὰ τὴν ἄτιμη ξυλὰ ποῦ μῶχει καταφέρει ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,364

Σάπηκαν τὰ γελέκια του, ἔρρεψεν ἡ λεβεντιά του, τό 'φας ἡ ἀρρώστια τὸ κορμὶ κ' ἐλύθησαν οἱ ἄρμοι τὸν ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 46. β) Τὸ μέρος τῆς ἀρθρώσεως τῶν ὀστέων τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ πήχεος, ἀγκῶν Εὔβ. (Στρόπον.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) γ) Ὁ σφυγμός Ρόδ.: Ἐπίασαν τὸν ὁρμόν του. δ) Τὸ παρὰ τὴν ἀρθρῶσιν τῆς κνήμης καὶ τοῦ ποδὸς ἐξέχον ὅσπου, ὁ ἀστράγαλος Εὔβ. (Κουρ. Κύμ.): Πρήστη ὁ ἄρμός μου Κουρ. ε) Ὁ τένων τῆς πτέρνης διὰ τοῦ ὁποίου συνδέεται ὁ πούς πρὸς τὴν κνήμην καὶ ὁ τοῦ καρποῦ τῆς χειρός Νάξ. ς) Πληθ. ὁρμά, αἱ πλευραὶ τοῦ σώματος Κύπρ.: Φρ. Ἐκάτσαν τὰ ὁρμά μου (αἰσθάνομαι πόνους εἰς τὰς πλευράς) Κύπρ. Νὰ σοῦ 'δώσω μὲν νὰ κάτσουν τὰ ὁρμά σου! (νὰ ὑποστοῦν θλάσιν) αὐτόθ. 2) Τὸ μέρος τῆς ἐνώσεως καὶ προσαρμογῆς δύο πραγμάτων ἐνθα σχηματίζεται γραμμὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὁρατὴ ἢ μετὰ τινος κενοῦ διαστήματος εὐθεῖα ἢ τεθλασμένη ἀναλόγως τῆς γεωμετρικῆς μορφῆς τῶν συνδεομένων πραγμάτων πολλὰ καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Τὰ σανίδια εἶναι καρφονμένα 'ς τὸν ἄρμό Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡταν τόσον κερὸ ὄξου ἢ βάρκα συρμέν' κὶ ἀνοίξαν οἱ ἄρμοι (τὰ μεταξὺ τῶν σανίδων διαστήματα) Σκόπ. β) Τὸ μεταξὺ πλακῶν δαπέδου κενὸν διάστημα Σίφν.: Φρ. Κάνω τοῖς ἄρμοι (ἀλείφω διὰ διαλύματος ἀσβέστου τοὺς ἄρμούς). Συνών. ἀρμουδάκι.

γ) Ἡ ἐξ ἀβεστώματος σχηματιζομένη γραμμὴ εἰς τὰ κενὰ διαστήματα τῶν αὐλῶν ἢ τῶν πεζοδρομίων Σίφν.

3) Μικρὰ καὶ ἀφανὴς σχισμὴ ἢ ρωγμὴ πράγματός τινος Κίμωλ. Σάμ. Σκόπ. κ.ά.: Ἐχει ἄρμό τὸ καίκι (λέγεται τοῦτο, ὅταν εἰσρέῃ ὕδωρ ἐντός) Κίμωλ. Ἐτριχι λίγου τοῦ βαρέλλ' ἀπὸν ἔνα ἄρμό κὶ τὸν καλαφάτ'σα (τὸ ἔκλεισα διὰ τινος ὕλης, οἶον πίσης κττ.) Σκόπ. Αὐτὸ τὸν διορμῖτ' ἔχ' ἄρμό κὶ χύνει τοῦ ζ'μὶ Σάμ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πλουτ. Ἀλέξ.

3 «τῷ τῆς θύρας ἀρμῷ προσβαλὼν κατόπτειυσεν ἐν μορφῇ δράκοντος συνευναζόμενον τῇ γυναικὶ τὸν θεόν». β) Ρωγμὴ βράχου ἢ ἐδάφους Μύκ. Νάξ. Πόντ. (Κερασ.) Σίφν. Χίος κ.ά. Ἡ σημ. αὕτη καὶ ἀρχ. Πβ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1216 «ἄρμόν χώματος λιθοσπαδῇ δύντες». 4) Σύνορον ἀγρῶν ἢ λιβαδίων Κρήτ. Συνών. σύνορο. 5) Ἡγωνιώδης ἄκρα ἄρτου Κεφαλλ. β) Τὸ μέρος τοῦ ναυπηγησίμου ξύλου τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν στάθμισιν ἀποκόπτεται ὡς ἄχρηστον Σῦρ. (Ἐρμούπ.) γ) Τὸ περὶ τὸν ἀγρὸν μένον χέρσον μέρος Κρήτ. 6) Ὑψωμα γῆς, λόφος, ὄφρυς ὄρους Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Τσακων.: Φρ. Πάω τὸν ἄρμό ἄρμό (βαίνω ἐπὶ τῶν ὄφρυων ὄρους) Κρήτ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. β) Κορυφὴ ὄρους Κρήτ. 7) Ἐπιθετικ., κατάλληλος, πρόσφορος Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν. Χαλδ.): Φρ. Εὐρήκω ἄρμόν καιρὸν ἢ ἀπλῶς εὐρήκω ἄρμόν (εὐρίσκω τὴν κατάλληλον περίστασιν).

ἄρμοσι ἢ, ἀμάρτ. ἄρμουσ' Μακεδ. (Βελβ.) ὁρμοσι Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄρμοσις = μουσικὴ ἁρμονία.

Ἡ ἀρθρῶσις τῶν μελῶν τοῦ σώματος.

ἄρμοσιζα ἢ, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμόζω.

Ἀρμοσμαν, ὁ ἰδ.

ἄρμοσμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄρμοσμα.

Συναρμογή: Τῇ σανιδίῳ τ' ἄρμοσμαν (τῶν σανίδων κτλ.) Συνών. ἀρμοσιζα, ἄρμωμαν.

ἄρμοσιζι τό, Πάρ. Χίος (Ἐλάτ. Πιτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμότσιρος.

1) Ὁρὸς τοῦ γάλακτος ὁ ὁποῖος διὰ τεμαχίου πυτιάς ἐμβαπτιζόμενον ἐν αὐτῷ ἐπὶ τινα χρόνον ἀποκτᾷ τὴν ιδιότητα νὰ πῆξη τὸ γάλα Χίος (Ἐλάτ. Πιτ.) Συνών. ἀρμότσιρος. 2) Ὁρὸς νωποῦ τυροῦ Πάρ.

ἄρμότσιρος ὁ, Χίος (Ἐλάτ. Πιτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμη καὶ τσίρος.

Ἀρμοτσιρι 1, ὁ ἰδ.

ἄρμουδάκι τό, Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀρμούδι < ἄρμός.

Τὸ μεταξὺ τῶν πλακῶν πλακοστρώτου δαπέδου κενὸν διάστημα. Συνών. ἀρμός 2 β.

ἄρμουδῇ ἢ, Θεσσ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἐργαλεῖον τῶν ξυλουργῶν διὰ τοῦ ὁποῖου γλύφονται αἱ τὰς ἐπιφανείας τῶν ξύλων κοσμοῦσαι γραμμαί. Συνών. ἀρμουδι 1.

ἄρμουδι τό, Ἀνδρ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. Λυκ. (Μάκρ.) Ναύστ. κ.ά. ἀρμόδι Ἡπ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἀρμουδῇ, ὁ ἰδ., Ἀνδρ. Ἡπ. Κέρκ. Λυκ. (Μάκρ.) Ναύστ. κ.ά. 2) Γλυφὴ, κυμάτιον ἐπὶ ξύλου ἢ λίθου Ἰων. (Κρήν.) Συνών. σύρμα.

ἄρμούζι τό, Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Γάλα βρασμένον καὶ ἀλατισμένον διατηρούμενον ἐν ἀσπῷ καὶ συμπυκνούμενον ὀλίγον, τρωγόμενον δὲ ὡς τυρός. Συνών. ἄρμη 4, ἀρμόγαλα 1.

ἄρμούτι τό, Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἄρμούτ' Θράκ. (Ἀδριανούπ. Διδυμότ.) Πόντ. (Χαλδ.)

